

PRZEDSZKOLAK

nr 1/2020

DZIELIMY SIĘ NASZA WIEDZA:

„Metody aktywizujące w pracy z dziećmi przedszkolnymi”

Aktywność we wszystkich jej przejawach jest naturalnym elementem rozwoju dziecka w wieku przedszkolnym i w dalszym jego rozwoju. Małe dziecko jest ciekawe świata, zadaje wiele pytań a także wyszukuje problemy i poszukuje ich rozwiązania. Stosowanie metod aktywizujących jest najskuteczniejszym sposobem kształtowania umiejętności kreatywnego działania dziecka a ponadto ułatwia uczenie się i jednocześnie trwale zapamiętywanie.

Najważniejszą, podstawową formą aktywności dziecka w przedszkolu jest zabawa. Metody opisujące sposoby aktywizowania są dopełnieniem planowania i organizacji procesu wspomagania rozwoju i aktywności dzieci w przedszkolu. Metody i formy pracy z dziećmi w wieku przedszkolnym powinny być dobierane przez nauczyciela zgodnie z rozpoznanymi potrzebami edukacyjnymi, rozwojowymi oraz możliwościami psychofizycznymi dzieci, a także ich zainteresowaniami. Bardzo często ze względu na nieharmonijny rozwój dziecka oraz różnorodność potrzeb i możliwości grupy nauczyciel musi zakładać pracę na kilku poziomach wymagań lub pracę, w której wykorzysta różne metody w procesie osiągnięcia tego samego celu. Dobór metod pracy determinują również treści i cele, jakie w danym tygodniu/dniu lub podczas zajęć realizuje nauczyciel na podstawie wniosków z obserwacji i planu pracy dydaktyczno-wychowawczej.

Metoda, to po grecku droga, sposób postępowania. Stąd też przez metodę nauczania rozumiemy „systematycznie stosowany sposób pracy nauczyciela z uczniami, umożliwiający osiągnięcie celów kształcenia, inaczej mówiąc jest to wypróbowany układ czynności nauczycieli i uczniów, realizowany świadomie w celu spowodowania założonych zmian w osobowości uczniów” (Okoń, 1992 r.). Sposoby swej pracy z dziećmi i młodzieżą nauczyciel powinien dobierać „w zależności od wieku uczniów, charakterystycznych właściwości poszczególnych przedmiotów oraz celów i zadań dydaktycznych, które ma realizować w ciągu danej lekcji lub jednostki metodycznej” (Kupisiewicz, 2000 r.). Jeżeli zaś nauczyciel w toku kontaktu pedagogicznego z dziećmi „wskazuje na pewną nieokreśloność w rzeczywistości poznawczej, niezgodną z dotychczasowym zasobem doświadczeń, wymagającą aktywnego i samodzielnego wysiłku dla jej eliminacji, wówczas powiemy, że następuje proces wspierania aktywności edukacyjnej uczniów za pomocą metod heurystycznych” (Więckowski, 1995 r.).

Analizując literaturę tematu spotkamy się z różnymi podziałami metod. Dla przykładu W. Okoń wyróżnia cztery grupy metod kształcenia, tj. nauczania – uczenia się. W każdej z nich występują zróżnicowane czynności nauczyciela i uczniów oraz swoista przewaga aktywności nad innymi, co wskazuje na powiązania między grupami. Są to metody:

- asymilacji wiedzy (podające), oparte na przyswajaniu (pogadanka, opis, wykład, opowiadanie, praca z książką)
- samodzielnego dochodzenia do wiedzy (problemowe), heurystyczne, oparte na twórczej aktywności poznawczej (wykład problemowy, pogadanka heurystyczna, gry i zabawy dydaktyczne)
- waloryzujące (eksponujące), oparte na przeżywaniu (np.: pokaz, film, wystawa)
- praktyczne (operacyjne), oparte na praktycznym działaniu (ćwiczenia, zajęcia praktyczne).

Zagadnieniem metod nauczania, kształcenia zajmowało się i zajmuje wielu pedagogów. Wśród znanych metod wyróżnić można:

- metody samodzielnego dochodzenia do wiedzy; nie pozwalają one przechodzić obojętnie obok sytuacji nieznanych, ponieważ wywołują zaciekawienie, zmuszając do analizy sytuacji, oraz do prób rozwiązania problemu i sprawdzenia wartości tego rozwiązania

- gry dydaktyczne; zabawa jest główną formą aktywności w wieku przedszkolnym, dlatego też stanowi szczególnie pożądany czynnik w toku uczenia się; metoda ta opiera się właśnie na zabawie
- metoda inscenizacji, polega na graniu roli w sytuacji fikcyjnej; dziecko odtwarza zachowania jakieś postaci, wciela się w nią i przyjmuje na siebie jej „rolę” (rzeczywista lub wymyślona); granie roli oznacza „podporządkowanie się systemowi reguł funkcjonujących w obrębie tych struktur życia społecznego, w jakich ta postać funkcjonowała lub mogłaby funkcjonować”(Okoń, 1995 r.); metoda inscenizacji jest metodą aktywizującą, heurystyczną, wspierającą działania edukacyjne; rozumie się przez to „systematycznie stosowany sposób współdziałania nauczyciela z uczniami i uczniów ze sobą, polegający na wzajemnym udzielaniu pomocy edukacyjnej, w zależności od potrzeb i oczekiwań partnerów interakcji, z których każdy może być zarówno dawcą jak i biorcą” (Kujawiński, 1998 r.).

Metody stosowane w pracy z dziećmi dzielimy także na:

- metody czynne - to metody w których dzieci są pobudzane do naśladowania i utrwalania pewnych czynności. Ćwiczenia te wzbogacają ich sprawność ruchową, ale nie tylko. Metoda ćwiczeń wzbogaca wiedzę i umiejętności praktyczne. Głównym celem tej metody jest kształtowanie pożądanych postaw u dzieci
- metody zadań stawianych dziecku oparte na samodzielnej działalności dziecka, indywidualnym rozwiązywaniu problemów i wysnuwaniu wniosków. Nauczyciel stawia przed wychowankiem zadanie, które on rozwiązuje samodzielnie. Może to być na przykład tworzenie prac plastycznych, obserwacja przyrody albo rebusy, łamigłówki.
- metodę kierowania własną działalnością dziecka w której nauczyciel jest zobowiązany do inspirowania dziecka oraz zachęcania go do samodzielnej działalności, samorozwoju.
- metodę samodzielnych doświadczeń. Głównym celem tej metody jest ułatwienie dzieciom nawiązywania kontaktów społecznych, kontaktów z przyrodą, tradycją, kulturą oraz sztuką. Nauczyciele stwarzają warunki do spontanicznych zachowań, postępowań oraz zabawy, w tym również ekspresji twórczej dziecka.
- metody słowne to np. metoda żywego słowa. Metoda przygotowująca dzieci do pisania, czytania, a także liczenia, oparta na pracy słowem. Pobudza wyobraźnię i procesy poznawcze. Uczy dzieci wrażliwości na piękno, pobudzając w nich pozytywne uczucia płynące z obcowania z literaturą piękną. Dzieci dzięki tej metodzie poznają wartość słowa pisanego. Dlatego bardzo ważny jest odpowiedni dobór literatury – prezentowanie dzieciom wartościowych tekstów ze względu na treść i piękno języka.
 - instrukcje i objaśnienia, pokazy. Głównie dotyczą instruowania podczas przygotowania się do wykonania zadania powierzonego dzieciom – wyzwalają w dziecku ukierunkowaną obserwację i możliwość naśladowania. Towarzyszą poznawaniu nawyków higienicznych, rozwojowi fizycznemu i nabywaniu nowych umiejętności.
 - opowiadania, rozmowy, zagadki. Metody te silnie aktywizują pozytywne emocje u dzieci. Pomagają im rozwijać spostrzegawczość, logiczne myślenie, a także odwoływać się do posiadanej wiedzy. Rozwijają procesy poznawcze, zasób informacji i wiedzy oraz pomagają dzieciom wzbogacać się intelektualnie.
- metody percepcyjne, czyli opierające się na obserwacjach, związane bezpośrednio z osobą nauczyciela. Są to:
 - metoda przykładu która odwołuje się do przykładu osób dorosłych, czyli wzorców. Opiekunowie dzieci powinni swoją postawą, zachowaniem, a także ubiorem dawać przykład.
 - metoda pokazu i obserwacji. Nauczyciel, stosując tę metodę, ma za zadanie skupić uwagę podopiecznego na obserwowanej czynności, rzeczy lub istocie, np. obserwacja

psa czy pokaz sznurowania obuwia. Metoda uprzystępniania sztuki która opiera się na odbiorze dzieł sztuki, takich jak: obrazy, muzyka, literatura czy sztuka teatralna. Nauczyciel korzystający z tej metody powinien jak najpełniej przybliżyć przedszkolakom dzieła sztuki, pomóc im je zrozumieć i w odpowiedni sposób przeżyć.

- metoda gimnastyki twórczej (ekspresyjnej) Rudolfa Labana. Metoda ta jest także nazywana metodą improwizacji ruchowej. Ważną rolę odgrywa inwencja twórcza ćwiczącego, jego pomysłowość, fantazja oraz doświadczenie ruchowe. Operuje się zadaniami ruchowymi otwartymi i zamkniętymi, opowieścią ruchową, ruchem zabawowo-naśladowczym, inscenizacją, improwizacją ruchową,
- metody teatralne u podstaw tej metody leży naturalna ruchliwość i naturalny styl motoryki dziecka. Pozwala ona na posługiwanie się różnymi formami ruchu i ekspresji, jak: ćwiczenia muzyczno-ruchowe, zabawy, taniec, opowieść ruchowa, inscenizacja, improwizacja ruchowa, pantomima, sceny dramatyczne. W metodzie uwzględnia się łączenie ruchu z muzyką i rytmem, dlatego często przy realizacji zadań wykorzystuje się instrumenty perkusyjne. Każde dziecko wykonuje zadania ruchowe na swój sposób i pokaz wykonania jest zbędny, schodzi na dalszy plan. Należy tylko wyjaśnić dzieciom, co mają robić, a sposób wykonania będzie zależał od ich inwencji twórczej, pomysłowości, fantazji oraz doświadczeń ruchowych. Drama jest specyficzną metodą w nauczaniu i wychowaniu, która polega na rozwiązywaniu problemów przez działania w roli, przez uczestniczenie w fikcji dramatycznej, najczęściej improwizowanej lub opartej na tekście literackim. Drama uczy samodzielności myślenia i działania, aktywności i otwartości, rozwija emocje, wyobraźnię i fantazję, także elokwencję i plastykę ciała, wyrabia umiejętność współzycia i pracy w grupie.
- metoda Weroniki Sherborne. jest prosta, naturalna i możliwa do zastosowania w każdych warunkach, bez konieczności używania przyrządów. Ćwiczymy na boso, w niskich, bezpiecznych pozycjach i bez elementu współzawodnictwa. Po intensywnym wysiłku stosujemy odpoczynek i relaks. Metoda ta nawiązuje do „języka ciała”, czyli ćwiczenia stanowią formę naszego komunikowania się z innymi. Ze względu na swoją prostotę i naturalność jest to metoda dla wszystkich. Każdy może w niej uczestniczyć w takim zakresie, w jakim jest to dla niego możliwe.
- metoda Kniessów. Celem tej metody jest kształtowanie i rozwój fizyczny dziecka przez ruch, muzykę, zastosowanie oryginalnych przyborów. Ćwiczenia odbywają się na wszystkich grupach mięśniowych z uwzględnieniem automasażu. Jednocześnie uwrażliwia się małe dziecko na piękno muzyki klasycznej. W metodzie tej główny nacisk kładzie się na ruch. Ważną rolę odgrywają przybory do ćwiczeń ruchowych i wytwarzania dźwięków.
- metoda nauki matematyki prof. Edyty Gruszczyk-Kolczyńskiej oraz Ewy Zielińskiej. Według tej metody w edukacji matematycznej przedszkolaków najważniejsze są osobiste doświadczenia dziecka. Stanowią one budulec, z którego dziecko tworzy pojęcia i umiejętności. Jeżeli doświadczenia są specjalnie dobrane, przyczyniają się także do rozwoju myślenia i hartowania dziecięcej odporności emocjonalnej w zetknięciu z problemem matematycznym. Celem metody jest wspomaganie rozwoju umysłowego dzieci. Zaplanowane działania służą wprowadzeniu nowych treści lub uporządkowania i ukierunkowania nagromadzonych doświadczeń.
- metoda Dobrego Startu Marty Bogdanowicz. Założeniem Metody Dobrego Startu jest jednoczesne rozwijanie funkcji językowych, funkcji spostrzeżeniowych: wzrokowych, słuchowych, dotykowych, kinetycznych (czucie ruchu) i motorycznych oraz współdziałania między tymi funkcjami, czyli integracji percepcyjno-

motorycznej. Są to funkcje, które leżą u podstaw złożonych czynności czytania i pisania. Usprawnianie w tym zakresie, jak również kształtowanie lateralizacji (ćwiczenia ustalania ręki dominującej) i orientacji w prawej i lewej stronie ciała jest wskazane dla dzieci przygotowujących się do nauki czytania i pisania. Ćwiczenia prowadzą do większej harmonii psychoruchowej: wyższego poziomu rozwoju i współdziałania funkcji intelektualnych (mowy, myślenia) i instrumentalnych (sposrożeńiowo- ruchowych). Dzięki temu dochodzi do prawidłowego wykonywania czynności ruchowych we właściwym czasie i przestrzeni, w harmonii z czynnościami poznawczymi, w tym językowymi.

- odmienna metoda nauki czytania według Ireny Majchrzak. Ta metoda jest programem edukacyjnym mającym na celu wczesne kształcenie umiejętności czytania z pełnym rozumieniem tekstu od samego początku. Zaczyna od imienia dziecka, które zamierzamy wprowadzić w świat pisma. Ta metoda jest propozycją alternatywną w stosunku do najpowszechniej w Polsce stosowanej metody analityczno-syntetycznej. Podstawowym celem programu jest wykształcenie kompetencji czytelniczych w wieku przedszkolnym przez stworzenie warunków do samodzielnej obserwacji, dostrzegania różnic i podobieństw między różnymi elementami pisma i w efekcie do czytania tekstu ze zrozumieniem. Proponuje łańcuch zajęć i gier, dzięki którym dziecko w drodze samodzielnego rozumowania odkrywa i opanowuje technikę czytania. Wszystkie ogniwa tego łańcucha są nastawione na rozwój inteligencji dziecka.
- metody plastyczne jak sztuka składania papieru – origami. Origami jest sztuką, która przede wszystkim uczy obserwacji życia, kształtuje ona i wyrabia smak artystyczny, rozwija fantazję, zainteresowanie światem, wyrabia zręczność manualną, kształci cierpliwość i uczy organizacji pracy. Działalność manualna, tak charakterystyczna dla wieku przedszkolnego, znajduje możliwość realizacji także przez robienie papierowych składanek. Składanie papieru wymaga już ukształtowanej do pewnego stopnia koordynacji ruchów rąk i współpracy palców. Łamanie papieru ćwiczy umiejętność panowania nad ruchami ręki, przechodzenia od ruchów szerokich i płynnych do drobnych, oderwanych i bardziej precyzyjnych.
- pedagogika zabawy. Jest to metoda, która stwarza dzieciom możliwość działania w atmosferze akceptacji i zaufania. Jej celem jest dostarczenie prowadzącemu różnorodnych pomysłów, które umożliwią świadomą i kreatywną pracę z grupą. Aktywizowanie dzieci w procesie nauczania jest obecnie uznawane za najważniejszą zasadę nauczania i uczenia się. Głównym celem pedagogiki zabawy są: harmonijny i wszechstronny rozwój dziecka, pomoc w odkrywaniu jego najlepszych cech.
- metoda aktywnego słuchania muzyki według Batii Strauss. Metoda ta pozwala na przybliżenie dzieciom muzyki klasycznej. Dzieci aktywnie słuchają, tzn. słuchając, wykonują proste ruchy rytmiczne na siedząco lub proste ruchy taneczne proponowane przez nauczyciela. W przypadku dzieci młodszych są to proste ruchy ilustracyjne, krótkie opowiadania związane z każdym utworem muzycznym. Dzięki „aktywnemu słuchaniu” dzieci nieświadomie poznają strukturę utworu muzycznego. Kontakt z muzyką jest źródłem twórczych poczynań, różnorodnych poszukiwań, stymuluje do samo wyrażania się (np. w tańcu, śpiewie). Poprzez kontakt z muzyką rozwijają się u dziecka pozytywne cechy charakteru, zdolności poznawcze, a cała osobowość jest kształtowana harmonijnie i wielostronnie.
- metoda Carla Orffa. Twórca tej metody wyszedł z założenia, że ćwiczenie gimnastyczne należy rozwijać w ścisłej korelacji z kulturą rytmiczno-muzyczną oraz kulturą słowa. Jego zdaniem muzyka rodzi się z mowy, ruchu i gestu.

- zabawy badawcze, doświadczenia, obserwacje przyrodnicze. Naturalną metodą poznawczą dzieci w wieku przedszkolnym jest aktywność badawcza, która występuje w dwóch postaciach. Pierwsza to samodzielne odkrywanie. Dziecko ma tu pełną swobodę działania, samo wyznacza sobie tempo i czas pracy, ale jednocześnie jest to uczenie się na podstawie prób i błędów, przez co dziecko jest narażone na wiele trudności i porażek. Drugi sposób – aktywność badawcza dziecka pod kierunkiem nauczyciela. Nauczyciel inicjuje sytuacje, prowokuje do stawiania pytań, udostępnia stosowne metody i pomoce badawcze, ukierunkowuje podczas badań i eksperymentowania.
- metoda projektów jest jedną z kluczowych umiejętności dziecka jest twórcze myślenie. Taką możliwość daje metoda projektów. Polega ona na wykonaniu przez dzieci zadań przez samodzielne poszukiwania pod opieką nauczyciela. Dzieci podczas pracy nad projektem uczą się: przeprowadzania rozmów, samodzielnego poszukiwania materiałów, współdziałania w grupie i odpowiedzialności.
- mapa pojęciowa. To metoda wizualnego przedstawienia problemu z wykorzystaniem schematów, zwrotów, rysunków, symboli. Celem stosowania tej metody jest usystematyzowanie zdobytej wiedzy lub wizualizacja posiadanych wiadomości. Podczas pracy tą metodą dzieci doskonalą umiejętności techniczne, takie jak: czytanie, pisanie, rysowanie, i umiejętności umysłowe, m.in. planowanie, klasyfikowanie. Muszą też współdziałać ze sobą, przekonywać o swoich racjach, a także rezygnować ze swoich pomysłów na rzecz dochodzenia do porozumienia. Praca z mapą pojęciową: uczy samodzielnego zdobywania wiedzy, posługiwania się poznanymi pojęciami, daje okazję doskonalenia czytania ze zrozumieniem, ułatwia zapamiętanie poznanych faktów przez poszukiwanie, segregowanie wiadomości, przedstawienie w postaci rysunku, uczy uważnego słuchania, oceny i samooceny – daje szansę wykazania się dzieciom z różnymi zdolnościami, stwarza możliwość współpracy/współdziałania.
- burza mózgów. To najprostsza metoda aktywizująca. Pozwala na zgromadzenie w krótkim czasie dużej liczby pomysłów na rozwiązanie jakiegoś problemu. Plusem tego sposobu jest możliwość modyfikowania cudzych pomysłów lub na zasadzie skojarzenia podawanie innych. W czasie burzy mózgów pracuje się indywidualnie, ale na rzecz całego zespołu, którego zadaniem jest zgromadzenie jak największej liczby pomysłów czy faktów do danego problemu. Burzę mózgów stosuje się jako rozgrzewkę umysłową dla: ustalenia zakresu posiadanej wiedzy, utrwalenia wcześniej zdobytej wiedzy, znalezienia najlepszego rozwiązania jakiegoś problemu. Zastosowanie burzy mózgów podczas pracy z dziećmi pozwala na: włączenie wszystkich dzieci do pracy, szybkie zgromadzenie dużej liczby pomysłów, przeprowadzenie rozgrywki umysłowej, naukę zwięzłego wyrażania myśli czy sprawdzenie posiadanej wiedzy
- metoda symultaniczno- sekwencyjna według prof. Jagody Cieszyńskiej. Podstawowym założeniem metodologicznym proponowanej strategii jest nauka czytania sylabami. Dzieci uczą się odczytywać sylaby, a nigdy pojedyncze spółgłoski, bo nikt nie słyszy spółgłosek w izolacji, np. wymawiając spółgłoskę „t”, posługujemy się sylabą „ty” lub „te”. Poznawanie przez dziecko spółgłosek w sylabach jest zgodne z poglądami wybitnych językoznawców. Twierdzą oni, że uświadomienie sobie, że wyrazy są zbudowane z sylab, jest dla dzieci w wieku przedszkolnym zadaniem łatwym. Umiejętność wydzielenia głosek w wyrazach kształtuje się później, podczas nauki czytania i pisania. Metoda ta wykorzystuje naturalną skłonność każdego człowieka do mówienia sylabami.

WIEŚCI Z PRZEDSZKOLA:

Po feriach wszyscy wróciliśmy do przedszkola pełni sił i werwy. Na początku lutego każda grupa zaprosiła swoje kochane babcie i kochanych dziadziusiów na popołudniowe spotkania z okazji Dnia Babci i Dziadka. Wszyscy po części artystycznej złożyliśmy swoim babciom i dziadkom życzenia, wręczając Im własnoręcznie wykonane upominki oraz zaprosiliśmy swoich gości do wspólnej zabawy i do zwiedzania przedszkola. Goście z dumą patrzyli na swoje wnuczeta i gromkimi brawami podziękowali Im za występy. Wszystkie spotkania przebiegały w miłej i serdecznej atmosferze.

W lutym każdy z nas zaprosił swoich rodziców na zajęcie otwarte. Pokazaliśmy naszym rodzicom czego nowego się nauczyliśmy oraz jakie postępy zrobiliśmy w nauce.

Każda grupa odwiedziła także naszą pobliską Bibliotekę Miejską przy ul. Ryszki, gdzie przedszkolacy uczestniczyli w zajęciach literackich.

Od 17 do 21 lutego w naszym przedszkolu odbył się Tydzień Bezpieczeństwa. Przypominaliśmy sobie bezpieczne zachowywanie się w różnych sytuacjach. Odwiedzili nas także panowie policjanci i pan strażak. Nasi goście opowiadali nam i przypominali jak mamy zachowywać się w sytuacjach zagrożenia. A pan strażak pokazał nam jak wygląda strój strażacki.

20 lutego odbył się Tłusty Czwartek. Tak jak nakazuje tradycja tego dnia każdy przedszkolak zjadł pysznego pączka. Tego dnia mogliśmy potańczyć, brać udział w konkurencjach sportowych przygotowanych przez nasze Panie.

21 lutego dzieci z najstarszej grupy pojechały na wycieczkę do „Kolejkowa” w Gliwicach. Gdzie oglądali miniatury makiet kolejek z całego świata.

26 lutego odwiedził nas teatr „Gabi – Art.”, który pokazał nam przedstawienie pt. „Cyrk”. Niektórzy z nas mogli poczuć się aktorami i uczestniczyli także w tym przedstawieniu.

Natomiast 28 lutego nasi Starszacy uczestniczyli w „Spartakiadzie - Wyścigi Rzędów” w Szkole Podstawowej nr 5 w Chorzowie gdzie się świetnie bawili.

COŚ DLA PRZEDSZKOLAKA I RODZICA:

Rodzicom i dzieciom proponujemy kilka zabaw, które zabawią i rodzica i dziecko. Życzymy udanej zabawy.

może wykonać także rodzic.

ZABAWA 1:

Tworzymy opowieść – bajkę.

Do tej zabawy potrzebujemy 3 pudełka. Do pudełka numer 1 włożcie wymyślone przez Was tytuły książek, imiona głównych bohaterów, miejsca gdzie żyją. Do pudełka numer 2 włożcie rekwizyty, które występują w znanych bajkach: czarodziejską różdżkę, pantofelek Kopciuszka (rekwizyty mogą być narysowane). Do pudełka numer 3 włożcie przedmioty codziennego użytku. Zawiążcie dziecku oczy i pozwólcie mu wylosować po jednym przedmiocie z każdego pudełka. Zadaniem dziecka jest ułożenie swojej własnej bajki w którą wplecie te trzy elementy. Zabawę

ZABAWA 2:

Kalambury.

Stwórzcie kilka karteczek z wyrazami opisującymi jakiś stan emocjonalny: złość, radość, smutek, gniew itp. Do pudełka lub do worka wrzucacie wszystkie karteczki. Potem jedno z Was losuje karteczkę i ma za zadanie pokazać drugiemu bez słów o jaka emocje mu chodzi. Zamiast emocji można też napisać: nazwy zawodów lub bohatera bajki lub filmu.

ZABAWA 3:

Budujemy pomniki.

Stajecie z dzieckiem naprzeciwko siebie. Jedno z Was zamyka oczy, drugie w tym czasie przybiera dziwną pozę. To z zamkniętymi oczami ma za pomocą dotyku zbadać w jakiej pozie stoi drugie, a następnie odtworzyć ją jak najdokładniej.

PRZEDSZKOLNA KUCHNIA POLECA:

Dzisiaj polecamy szybką zapiekanek ziemniaczaną. Aby przygotować zapiekanek potrzebujemy:

- około 1 kg ziemniaków
- 100 g boczku (lub innego mięsa czy wędliny)
- 3 cebule
- 300 ml śmietanki 30%
- koperek
- kilka plasterków żółtego sera (lub ser żółty w wiórkach)
- sól, pieprz, gałka muskatołowa, czosnek, tymianek

Zmagania z naszą zapiekanką zaczynamy od obrania i pokrojenia ziemniaków na kostkę lub talarki. Następnie tak przygotowane ziemniaki gotujemy w lekko osolonej wodzie. W międzyczasie cebulkę kroimy na drobną kostkę i podsmażamy na patelni. Do cebulki dodajemy pokrojony w kostkę boczek (lub inną wędlinę czy mięso). Wszystko podsmażamy. Do boczku i cebuli dodajemy ugotowane ziemniaki. Wszystko mieszamy i doprawiamy przyprawami i koperkiem. Wszystko zalewamy śmietanką i podgrzewamy przez chwilę jeszcze na patelni. Następnie przekładamy do naczynia żaroodpornego, posypujemy serem żółtym (lub kładziemy plasterki sera). Naczynie przykrywamy pokrywą lub folią aluminiową. Wszystko pieczmy w piekarniku około godziny w 160 stopniach.

ŻYCZYMY SMACZNEGO ☺ !!!

PODZIĘKOWANIA I INFORMACJE:

Dziękujemy rodzicom za pomoc w przygotowaniu dzieci do programów artystycznych z okazji Dnia Babci i Dziadka oraz za liczny udział w zajęciach otwartych.

Dziękujemy także za przyniesione do przedszkola materiały i przybory.

**Serdecznie zachęcamy rodziców
do współpracy z naszym przedszkolem.**